

komme ham, forsaavidt og saalænge han virkelig bruger denne til sit Fiskeri, og at det saaledes ikke kan være tilstrækkeligt til Udelukkelse af Andre, at han f. Ex. paa Pladsen udsætter Bøle til eventuel Afbenyttelse, har man dog troet det rettest ved den Paragrafens første Stykke nu givne Affattelse at søge enhver Tvivl i saa Henseende afstaaren.

Den som Paragrafens tredje Stykke tilføiede nye Bestemmelse tilstøter yderligere at beskytte Brugerne af faste Redstaber mod hensynsløs Opræden af Vaadfiskere, hvorover der idelig føres Klage. Da selv det Vaadfiskeri, der drives om Natten, som Regel begynder inden Solnedgang, vil der ikke mangle Lejlighed for Vaadfiskeren til at skaffe sig Kundskab om de Hindringer, der findes for hans Fiskeri, saa at han kan tage Hensyn hertil, naar Vaadnet sættes.

ad § 3.

Efter den Redaktion, hvori nærværende Paragraf, overensstemmende med den af vedkommende Folkethingsudvalg i 1882 foreslaaede Affattelse, var optaget i de to sidst forelagte Lovforslag, se Bilag I, Side 138, vilde der, i alt Fald ifølge en bogstavelig Fortolkning, være indrømmet Grundejeren en ubetinget Eneret til at sætte Nalestader i Havet uden for sin Grund, altsaa en langt videre gaaende Ret end den, der tilkommer ham efter D. L. 5—10—43, saaledes som denne Bestemmelse er bleven fortolket af Domstolene (o: som givende Eneret til Fiskeri med Nalegaard og Nalestader saa langt ud, som Grundens Bestaaenhed tilsteder Anlæg af Nalegaard, jfr. S. R. D. af 7de Maj 1873). Da en Udvidelse af Bredejerens Ret ikke fra nogen Side har været tilsigtet, er det, til Tydeliggjørelse af, hvad der har været Meningen, udtrykkeligt tilføjet, at den nævnte Ret kun skal tilkomme ham i samme Omfang som hidtil.

ad §§ 7 og 11.

Ved de tilsvarende Bestemmelser i de i 1889/93 og 1888/84 fremsatte Lovforslag (jfr. Bilag I, Side 139 og 151) var man gaaet ud fra, at en paahængt Bøgt af 24 Pund i Reglen vilde være tilstrækkelig, for at de her omhandlede Redstaber kunde anvendes efter deres Bestemmelse. Den i de senere Aar foregaaede betydelige Udvikling af Vaadfiskeriet har imidlertid haft til Følge, at der nu gjenne-gaaende anvendes større Redstaber end tidligere, og dette medfører da atter Nødvendigheden af, at den paahængte Bøgt maa være tungere. Man har derfor foreslaaet Maximum for den tillade-

lige Bøgt sat til 40 Pund, der formenes at ville være passende i Forhold til de nu brugelige Redstabers almindelige Dimensioner.

Naar der i § 7 er optaget et almindeligt Forbud mod Brugen af Trawl, da er dette i Overensstemmelse med den gjældende Ret, jfr. Lov af 9de Marts 1872. Det nævnte Redskab er nu saa almindelig bekendt, at Ingen i Pragis let vil være i Tvivl om, hvortil der sigtes, og man har derfor anset det for aldeles overflødig og tillige uhensigtsmæssigt at følge den ved Lov 1872 indslaede Vej og forsøge paa at give en Definition af den brugte Betegnelse; hvor misvifende den nævnte Lov i saa Henseende har været, og hvor megen Tvivl den har affødt, vil være tilstrækkelig bekendt, jfr. Bilag I, Side 83 ff.

De i de to sidst forelagte Lovforslag i Paragraferne 7, 11, 1ste og 2det Stykke, og 12 indeholdte Bestemmelser, gaaende ud paa — tilbøielig ved Overførelse af de i saa Henseende for Limfjordsfiskeriet gjældende Regler — at fastsætte almindelige Forskrifter angaaende Garnredstaberne Maskevilde for de under dette Kapitel ommeldte Bønde, ere her udeladte. Indførelsen af saadanne Bestemmelser fællés for det hele Farvand har allerede tidligere frembudt ikke ringe Betænkeligheder, og disse have efter Fiskeriforholdenes Udvikling i det Hele i de senere Aar, paa Grund af Fremkomsten af nye Redstaber og særlig som Følge af det Opsving, flere nye Fiskerier have taget, saaledes navnlig Løgefiskeriet med Dribgarn i Vandene om Bornholm og Rødpattesfiskeriet i Kattegat, faaet forøget og afgjørende Bøgt, idet man ved at fastsætte en almindelig Minimumsgrænse for Maskevilden i Forhold til Fjstens Størrelse i de nævnte aabne Bønde, hvor et Forbud mod Brugen af smaamaske Garn paa Grund af den betydelige Fiskerigdom vilde gjøre Fiskeriet mindre Afbræk, derimod i høj Grad vilde hæmme Fangsten af den af Naturen mindre Fjst i de mere lukkede sydlige Smaalandsfarvande. Naar endelig hertil kommer, at Kontrollen med Overholdelsen af særlige Maskevildebestemmelser for de her ommeldte Bønde ved det nuværende Fiskeri vilde blive næsten uoverkommelig og i alt Fald kræve et uforholdsmæssig stort Personale, saafremt den ikke skulde blive betydningsløs, har man maattet finde det rettest at indskrænke Anvendelsen af deslige Regler til Fjordene, for hvis Vedkommende der i Vedtægterne vil kunne tages tilbøielig Hensyn til, hvad de forskelligeartede lokale Forhold i saa Henseende